

Sygn. akt VI GC 678/14 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. w M.

przeciwko: (...) Sp. z o.o. w K.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w K. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w M. kwotę 120,98 zł (sto dwadzieścia złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe liczone od kwot:
 - 2 002,50 zł (dwa tysiące dwa złote pięćdziesiąt groszy) od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia 19 maja 2014 r.,
 - 2 000 zł (dwa tysiące złotych) od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia 23 maja 2014 r.
- 3) oddala powództwo w zakresie kwoty 2 706,92 zł (dwa tysiące siedemset sześć złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) wraz ustawowymi odsetkami;
- 4) umarza postępowanie w pozostałym zakresie;
- 5) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 339,51 zł (trzysta trzydzieści dziewięć złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów;
- 6) nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20,05 zł (dwadzieścia złotych pięć groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
- 7) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 46,79 zł (czterdzieści sześć złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt: VI GC 678/14/3

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwoty 8 830,41 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 8

709,43 zł od dnia 11 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 120,98 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania. Nadto powódka wniosła o zasądzenie kwoty 166,41 zł tytułem zryczałtowanej rekompensaty kosztów odzyskiwania należności.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 17 grudnia 2013 r. pozwana zleciła powódce przewóz towaru na trasie z I. V. we W. do S.. Datę załadunku oznaczono na 20 grudnia 2013 r., a datę rozładunku na dzień 24 grudnia 2013 r. Powódka wskazała, że wykonała usługę prawidłowo, a towar został dostarczony w wyznaczonym terminie, w związku z czym powódka w dniu 16 stycznia 2014 r. wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 8 709,43 zł. W związku z brakiem zapłaty powódka dniu 1 kwietnia 2014 r. wezwała pozwaną do zapłaty, a z kolei w dniu 10 kwietnia 2014 r. wystawiła notę odsetkową nr 11/4/2014, jednakże pozwana nie uregulowała należności.

W dniu 17 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 916/14/3 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że w dniu 17 grudnia 2013 r. zleciła powódce przewóz towaru na trasie z I. V. we W. do S. w ramach zlecenia transportowego nr (...). Powódka nie wywiązała się z przedmiotowego zlecenia w całości, nie stosując się do wymogów zawartych w zleceniu. Pozwana zgłaszała zapotrzebowanie na pojazd ciągnik siodłowy z naczepą 13,6 m, a do transportu powódka podstawiała pojazd o wymiarach 7,5 m + 7,5 m, pomimo iż w potwierdzeniu zawarcia umowy spedycji potwierdziła wskazaną ładowność. Pojazd skierowany na miejsce załadunku nie odebrał całego transportu zgłoszonego do przewozu, gdyż towar miał większe parametry niż podstawiony pojazd. Pozwana zwróciła uwagę, iż odebrany towar miał wagę brutto 5300, a w umowie spedycji powódka zobowiązała się do przewozu tonażu 9000 kg. W związku z tym pozwana musiała zlecić kolejny transport do przewozu pozostałego asortymentu i poniosła koszt z tego tytułu w wysokości 650 euro netto. Kosztami podstawienia kolejnego pojazdu pozwana obciążyła zleceniobiorcę i wystawiła notę obciążeniową nr (...) z dnia 4 kwietnia 2014 r. na kwotę 650 euro, co po przeliczeniu według średniego kursu NBP z dnia 3 kwietnia 2014 r. stanowiło kwotę 2 706,92 zł. Pozwana podniosła, iż zlecenie transportowe nr (...) było wystawione na T. S. J. K. G. – S., G. S. ul. (...) (...) (...) M., natomiast potwierdzenie wykonania zlecenia nastąpiło przez Sp. z o.o. (...) z siedzibą w M., a pozwana nie wyraziła zgody na zmianę przewoźnika.

W toku postępowania powódka ograniczyła powództwo do kwoty 2 827,91 zł w związku z dokonaną przez pozwaną zapłatą należności w kwocie 2 002,50 zł w dniu 19 maja 2014 r. oraz kwoty 2 000 zł w dniu 23 maja 2014 r. na poczet faktury VAT nr (...).

W dalszym piśmie procesowym powódka przyznała, iż pierwotnie zlecenie pozwanego było skierowane do (...) sp. j. K. G. – S., G. S., jednakże w odpowiedzi na zlecenie powódka skierował do pozwanej potwierdzenie przyjęcia zlecenia, stanowiące w istocie kontrofertę, w której to powódka występowała jako zleceniobiorca. Zdaniem powódki pozwany nie zaksięgowałby faktur i nie zapłaciłby częściowo należności, gdyby nie istniała jakakolwiek umowa pomiędzy stronami. Powódka podniosła, iż wymiary ładunku były mniejsze niż 7,5, a do naczepy o długości 13,6 można było załadować mniej towaru niż do podstawionego zestawu o długości 7,5 m + 7,5m.

Sąd ustalił, co następuje:

Bezspornym jest, że w dniu 17 grudnia 2013 r. strony zawarły umowę przewozu towaru na trasie z I. V. we W. do S., w ramach zlecenia transportowego nr 40/12/2013 r. Termin załadunku oznaczono na dzień 20 grudnia 2013 r., a termin rozładunku na dzień 24 grudnia 2013 r. W umowie wskazano, iż całkowity tonaż ładunku wynosi 9000 kg, a całkowita objętość wynosi 13,6 m ładunku. Transport miał być wykonany pod plandeką, a w wymaganiach wskazano, iż pojazd musi mieć możliwość załadunku z boku. Wynagrodzenie określono na kwotę 1700 Euro, płatne przelewem w terminie 45 dni.

Dowód: zlecenie przewozu (k. 9), potwierdzenie zawarcia umowy spedycji (k. 10-11).

Powódka w ramach wykonanej na rzecz pozwanego usługi transportowej dokonała przewozu towaru o łącznej wadze 5300 kg, podstawiając do transportu pojazd tzw. zestaw o wymiarach 7,5 m + 7,5 m. Pojazd podstawiony przez powódkę miał inny wymiar powierzchni załadunkowej niż zamówiony przez pozwaną. Powódka nie dokonała transportu całego zamówionego towaru przez pozwaną, pomimo iż podstawiony przez nią zestaw miał łącznie większy wymiar od zamówionego, a to z uwagi na okoliczność, iż palety miały niestandardowy wymiar. Odnotowano to na liście przewozowym CMR.

Dowód: CMR (k. 13), pismo (k. 14), zeznania świadka R. S. (1) (k. 94-95), zeznania świadka K. C. (k. 112-113).

Pozwana w celu przetransportowania reszty ładunku, w ramach zlecenia transportowego nr 01/01/2014 zleciła w dniu 3 stycznia 2014 r. firmie (...) wykonanie transportu z I. V. we W. do S.. Termin załadunku oznaczono na dzień 3 stycznia 2014 r., a termin rozładunku oznaczono na dzień 8 stycznia 2014 r.

Dowód: zlecenie transportowe (k. 50).

W dniu 10 stycznia 2014 r. R. P. wystawił na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) tytułem wykonanej usługi transportowej na kwotę 3 329,52 zł brutto tj. 2 706,93 zł netto płatną przelewem w terminie 45 dni do dnia 22 lutego 2014 r.

Dowód: faktura (k. 51).

Powódka w dniu 16 stycznia 2014 r. wystawiła na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) tytułem wykonanej usługi transportowej na kwotę 8 709,43 zł brutto tj. 7 080,84 zł netto płatną przelewem w terminie 45 dni do dnia 3 marca 2014 r.

Dowód: faktura (k. 15).

W dniu 31 marca 2014 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 8 709,43 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Dowód: wezwanie (k. 16).

W dniu 4 kwietnia 2014 r. pozwana wystawiła na rzecz powódki notę obciążeniową nr (...) na kwotę 650 euro tj. 2 706,92 zł według średniego kursu NBP z dnia 3 stycznia 2014, w związku z nie wywiązaniem się z realizacji zlecenia transportowego nr (...) z dnia 17 grudnia 2013 r.

Dowód: nota obciążeniowa (k. 47).

W dniu 10 kwietnia 2014 r. powódka wystawiła notę odsetkową nr 11/4/2014 na kwotę 120,98 zł dotyczącą faktury VAT nr (...) płatnej do dnia 2 marca 2014 r. Nota obejmowała okres od dnia 3 marca 2014 r. do dnia wniesienia powództwa w dniu 10 kwietnia 2014 r.

Dowód: nota odsetkowa (k. 18).

Pozwany dokonał zapłaty należności na poczet faktury VAT nr (...) w kwocie 2 002,50 zł w dniu 19 maja 2014 r. oraz w kwocie 2000 zł w dniu 23 maja 2014 r.

Dowód: potwierdzenie przelewu (k. 67).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Sąd uznał zeznania świadka R. S. (2) na okoliczność braku wykonania zlecenia w całości, zlecenia dodatkowego transportu innej firmie oraz na okoliczności i osoby zleceniobiorcy oraz w zakresie treści stwierdzeń

na komunikatorze z 26.09.2014 r. za wiarygodne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Za wiarygodne należało uznać również jego zeznania wyjaśniające stwierdzenie na komunikatorze, że zależało mu na zawarciu umowy dla nowego klienta. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka K. C., ponieważ są logiczne, spójne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania przedstawicielki powoda K. S. ponieważ w zasadniczej części były logiczne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Jedynie w zakresie proponowania podstawienia innego samochodu do załadunku nie znalazło potwierdzenia, ponieważ zarówno świadek C., jak również świadek S. nie wskazali okoliczności propozycji podstawienia innego samochodu zamiast tego o pojemności 7,5 + 7,5m, ponieważ propozycja dotyczyła tylko dodatkowego samochodu, a ponadto pozwanemu zależało na transporcie jak najszybciej, więc oczekiwanie na podstawienie innego wiązało się z opóźnieniem.

Sąd pominął dowód z przedstawiciela pozwanego albowiem za pozwanego nikt się nie stawił pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. zasługiwało na uwzględnienie w części.

Strona powodowa pozwem dochodziła od pozwanej kwoty 8 830,41 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 8 709,43 zł od dnia 11 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 120,98 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania. Nadto powódka wniosła o zasądzenie kwoty 166,41 zł tytułem zryczałtowanej rekompensaty kosztów odzyskiwania należności. Powódka wskazała, iż pozwana nie uregulowała należności wynikającej z faktury VAT nr (...).

Pozwana podniosła, iż powódka nie wywiązała się z przedmiotowego zlecenia w całości, nie stosując wymogów zawartych w zleceniu. Pozwana zgłaszała zapotrzebowanie na pojazd ciągnik siodłowy z naczepą 13,6 m, a do transportu powódka podstawiała pojazd o wymiarach 7,5 m + 7,5 m, w związku z czym pozwana musiała zlecić kolejny transport, którego kosztami obciążyła powódkę.

W toku postępowania powódka ograniczyła powództwo do kwoty 2 827,91 zł w związku z dokonaną przez pozwanego zapłatą należności w kwocie 2002,50 zł w dniu 19 maja 2014 r. oraz kwoty 2000 zł w dniu 23 maja 2014 r., dlatego też mając na uwadze powyższe na mocy art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie co do pozostałej kwoty.

Ze względu na fakt, iż miejsce załadunku towaru i miejsce dostawy znajdowały się w dwóch różnych krajach (Włochy – Polska), do umowy tej stosuje się przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r.

Zgodnie z przepisem art. 1 ust. 1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) i Protokołem podpisania z dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. 1962 Nr 49, poz. 238), Konwencję stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. W przedmiotowej sprawie jak już wspomniano, miejsce przyjęcia towaru znajdowało się na terytorium W., natomiast miejsce przewidziane dla jej dostawy znajdowało się na terytorium Polski w miejscowości S.. Sygnatariuszem Konwencji jest Rzeczpospolita Polska co uzasadnia zastosowanie postanowień Konwencji do przewozu realizowanego przez powódkę (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M..

Zgodnie z art. 3 konwencji CMR przewoźnik odpowiada jak za swoje działania, za czynności i zaniedbania swoich pracowników i wszystkich innych osób, do których usług odwołuje się w celu wykonania przewozu, kiedy

ci pracownicy lub te osoby działają w wykonaniu swoich funkcji. W myśl art. 4 dowodem zawarcia umowy przewozu jest list przewozowy. Brak, nieprawidłowość lub utrata listu przewozowego nie wpływa na istnienie ani na ważność umowy przewozu, która mimo to podlega przepisom niniejszej Konwencji. Z kolei w art. 9 czytamy, że w braku przeciwnego dowodu list przewozowy stanowi dowód zawarcia umowy, warunków umowy oraz przyjęcia towaru przez przewoźnika. List przewozowy to dokument tradycyjnie wystawiany przy przewozach, stosowany we wszystkich gałęziach transportu, zarówno w transporcie krajowym, jak i międzynarodowym. Funkcja dowodowa listu przewozowego wynika z przepisu art. 4 zdanie pierwsze oraz art. 9 ust. 1 CMR, który przewiduje, że list przewozowy stanowi dowód zawarcia umowy, warunków umowy oraz przyjęcia towaru przez przewoźnika. Ze względu na fakt, iż odbiorca potwierdza zazwyczaj przyjęcie przesyłki na liście przewozowym, list ten stanowi też często dowód wykonania umowy. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 marca 2015 r. w sprawie o sygn. I ACa 952/14 zaznaczył, że przytoczone unormowania świadczą o tym że list przewozowy nie jest wyłącznym dowodem zawarcia umowy przewozu, a tym samym warunków tej umowy. Nadto jedną z podstawowych funkcji, jakie spełnia list przewozowy CMR, jest funkcja dowodowa, jednak osiąga ona swój pełny walor tylko w braku przeciwnego dowodu. (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 25 maja 2012 r. (...) SA/Gl (...)).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)(OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81).

W przedmiotowej sprawie bezsporna jest okoliczność, iż strony zawarły umowę przewozu towaru na trasie z I. V. we W. do S. w ramach zlecenia transportowego nr 40/12/2013 r. Bezsprzecznie w umowie wskazano, iż całkowity tonaż ładunku wynosi 9000 kg, a całkowita długość wynosi 13,6 m ładunku. Powódka nie kwestionowała tej okoliczności, niemniej jednak w ramach wykonanej na rzecz pozwanej usługi transportowej dokonała przewozu towaru o łącznej wadze 5300 kg, podstawiając do transportu pojazd tzw. zestaw o wymiarach 7,5 m + 7,5 m. Pojazd podstawiony przez powódkę miał wymiar powierzchni załadunkowej inny niż zamówiony przez pozwaną. Pozwana zamówiła pojazd o wymiarach 13,6 m, natomiast powódka podstawiała zestaw o wymiarach 7,5 + 7,5 co dawało łącznie większy wymiar niż zamówiony przez pozwaną, jednakże była to powierzchnia dzielona, co zdaniem pozwanej miało zasadnicze znaczenie albowiem z uwagi na niestandardowe wymiary palet brak było możliwości przewozu towaru właśnie na powierzchni dzielonej.

Podkreślić należy, że powódka nie dokonała transportu całego towaru, wobec czego pozwana zleciła w dniu 3 stycznia 2014 r. innej firmie wykonanie dodatkowego transportu z I. V. we W. do S., co potwierdza zlecenie transportowe nr 01/01/2014.

Sąd dokonując analizy zgromadzonego materiału dowodowego doszedł do przekonania, iż zarzut pozwanej tym zakresie, jakoby powódka nie wykonała prawidłowo zlecenia, jest w pełni uzasadniony. Pozwana zamówiła przecież pojazd o ładowności 13,6 m, owszem nie wskazała w zamówieniu, że powinna to być jedna powierzchnia ładowności, niemniej jednak Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby powódka była uprawniona do podstawienia zestawu o wymiarach 7,5 m+7,5 m. Nadto Sąd miał również w polu widzenia zeznania świadka R. S. (2), który zeznał, iż z uwagi na to, że palety miały wymiary niestandardowe, koniecznym było podstawienie pojazdu o ładowności 13,6 m, co zresztą zostało określone w zamówieniu. Świadek wskazał, że podstawiony został zestaw o wymiarach 7,5 + 7,5m, co spowodowało, że cały zamówiony towar nie mógł być odebrany i bez znaczenia była okoliczność, że łączna powierzchnia załadunku była większa od zamówionej, gdyż zestaw podstawiony przez powódkę miał powierzchnię dzieloną.

Zdaniem Sądu bez znaczenia są argumenty powódki jakoby wykonała umowę, albowiem łączna powierzchnia ładowności zestawu była większa, niż zamówiona przez pozwaną. Ze zlecenia wynikało również, że poza samą łączną

powierzchnią ładowności znaczenie dla pozwanej miało, aby transport był wykonany samochodem pod plandeką, a w wymaganiach wskazano, iż pojazd musi mieć możliwość załadunku z boku. W umowie wskazano, iż całkowity tonaż ładunku wynosi 9000 kg, a całkowita objętość wynosi 13,6 m ładunku. Wskazanie długości zamówionego samochodu, nie zobowiązywało pozwanej do określenia wymiarów ładunku. Bez zaznaczenia dla sprawy jest czy ładunek przeznaczony do ładunku zmieściłby się na samochód o długości 13,6 m, czy też jak twierdzi powódka, nawet jeżeli podstawiłaby taki samochód, to ładunek przeznaczony do transportu nie zmieściłby się. Według twierdzeń zlecającego transport, decydującym dla niego wymogiem była jedna powierzchnia ładowności, właśnie z uwagi na niestandardowe wymiary zamówionego towaru. Skoro powódka zdecydowała się na podstawienie zestawu o większej powierzchni niż zamówiona przez pozwaną, powinna była się upewnić, że spełni on wszystkie oczekiwania pozwanej. Pozwana winna była ustalić taka zmianę ze zalecającym.

Sąd uznał, że jeszcze raz w tym miejscu podkreślenia trzeba podkreślić, iż skoro pozwana zamówiła pojazd o ładowności 13,6 m, to właśnie taki pojazd, o takiej powierzchni ładowności, powinna była powódka podstawić. Nie można zgodzić się z twierdzeniem jakoby zestaw o wymiarach 7,5+7,5 m spełniał kryteria wskazane w umowie.

Sąd miał na uwadze również, że w dniu 4 kwietnia 2014 r. pozwana wystawiła na rzecz powódki notę obciążeniową nr (...) na kwotę 650 euro tj. 2706,92 zł według średniego kursu NBP z dnia 3 stycznia 2014, w związku z nie wywiązaniem się z realizacji zlecenia transportowego nr (...) z dnia 17 grudnia 2013 r.

Z kolei w dniu 10 kwietnia 2014 r. powódka wystawiła notę odsetkową nr 11/4/2014 na kwotę 120,98 zł dotyczącą faktury VAT nr (...) płatnej do dnia 2 marca 2014 r.

Nadto wskazać należy, że pozwana w toku postępowaniu dokonała zapłaty należności na poczet faktury VAT nr (...) w kwocie 2 002,50 zł w dniu 19 maja 2014 r. oraz w kwocie 2000 zł w dniu 23 maja 2014 r., uznając tym samym roszczenie co do zasady i w takiej wysokości. Pozwana, wystawiając notę obciążeniową nr (...) nie uznała natomiast roszczenia powódki w kwocie 2 706,92 zł.

Biorąc pod uwagę, iż pozwana w należyty sposób wykazała okoliczności, iż powódka nie sprostала wymaganiom zakreślonym w zleceniu transportu towaru z W. do Polski i nie wykonała umowy, w ocenie Sądu roszczenie powódki było bezpodstawne w całości. Strony po częściowym wykonaniu nie ustaliły wysokości frachtu wobec niewłaściwego wykonania zlecenia przez powódkę. Przewozu dokonano tylko w zakresie około 60% ładunku do przewiezienia. Zastrzeżenia w tym zakresie wskazano w liście przewozowym CMR.

Pozostawiając kwestię potrącenia, należy podkreślić, że w ocenie Sądu za nieprawidłowe wykonanie transportu, niezgodny z umową, jeżeli strony nie umówiły się co do częściowej zapłaty, nie przysługuje fracht. Jednakże z uwagi na wskazaną okoliczność, iż pozwana uznała częściowo roszczenie i uregulowała jego część, Sąd uznał roszczenie powódki za zasadne tylko w takim zakresie, w jakim pozwana uregulowała fakturę.

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 120,98 zł, ponieważ w tym zakresie pozwany uznał roszczenie i oddalił powództwo w zakresie kwoty 2 706,92 zł wraz ustawowymi odsetkami.

O odsetkach od kwoty 120,98 zł Sąd orzekł na podstawie art. 482 k.c., zgodnie z którym od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

Powódka domagała się również odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2 002,50 zł od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia 19 maja 2014 r. oraz od kwoty 2 000 zł od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia 23 maja 2014 r. a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle art. 481 k.c.

Sąd umorzył postępowanie co do kwot uregulowanych przez pozwaną po wytoczeniu powództwa, wobec ograniczenia pozwu przez powódkę w tym zakresie.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. mając na uwadze, że pozwana uregulowała część roszczenia już po wytoczeniu powództwa. Powódka w tym zakresie cofnęła powództwo. Generalnie cofnięcie pozwu

traktowane jest jako przegrana w procesie, jednak poza wyjątkiem, gdy jest ono spowodowane zapłatą przez pozwanego. W tym zakresie oraz w zakresie zasądzonej kwoty, powódka wygrała proces.

Wobec częściowego oddalenia powództwa strona powodowa wygrała postępowanie w części 70 %, co skutkowało stosunkowym rozliczeniem kosztów w takiej właśnie proporcji. Powódka obowiązana jest ponieść koszty w wysokości 30%, bo w takim procencie przegrała proces. Na łączną sumę kosztów złożyła się kwota 300 zł tytułem opłaty od pozwu, 1002,96 zł tytułem dojazdu pełnomocnika na rozprawę, 166,40 zł tytułem kosztów odzyskiwania należności, 17,00 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa, 1200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Kwota stosunkowo rozliczona z tego tytułu, przypadająca stronie pozwanej stanowi zatem kwotę 339,51 zł, którą Sąd zasądził na jej rzecz od strony powodowej.

Nadto na mocy art. 83 pkt. 2 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych Sąd nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20,05 zł, a od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 46,79 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Wydatki te rozliczono również w stosunku jak koszty, na powódkę przypada 30% tych wydatków zaś, na pozwaną 70%.

SSR Jolanta Brzęk